

[Ingerlise Koefoed]

det i løbet af de næste 3-4 år, og tilmed forestiller man sig altså overskuddet på betalingsbalancen afviklet i 1988, og det hørte jeg at kristeligt folkeparti stadig væk tror på.

Det må understreges, at hvis de forudsætninger skal holde, må det komme til at se meget dårligt ud både for beskæftigelsen og for de offentlige ydelser til de mange, der fortsat vil have brug for dem.

Centraliseringen – ja, den viser sig i det fastere og fastere tag, indenrigsministeren vil have i kommunerne. Man siger heroppefra i dag – det sagde hr. Ivar Hansen – at man da nok kan forstå, at regeringen er nødt til at passe på, at det ikke går helt dårligt ude i kommunerne; derfor må man give dem visse henstillinger. De, der har siddet i kommunalbestyrelser i 1970'erne, ved udmærket godt, at kommunerne uden nogen som helst form for indgreb eller centralisering fra regeringens side har været indstillet på at spare, lige siden den økonomiske krise satte ind i 1973-74. Der er ikke brug for, at vi herinde sidder og sætter os på de beslutninger, der skal træffes ude i kommunerne.

Markedsøkonomien i forslaget viser sig bl.a. i de stadig stigende indtægter på trafikministerens budget, og de viser sig i høj grad også i, at antallet af indtægtsdækkede virksomheder er stigende. Det forekommer ret foruroligende, at undervisningsministeriet forventer en indtægtsdækket kursus- og konferencevirksomhed ved en lang række læreanstalter, herunder i sundhedsuddannelserne og på børnehaveseminarier og lærerseminari-er.

Kulturministeren er på tærne for at få penge i kassen. Hun har trukket en gammel travert ud af stalden og foreslår betaling for adgang til statens museer. De indtægter, som man vil få ud af disse anstrengelser, er ganske minimale. Derfor kan man betegne forslagene om indtægtsdækket virksomhed som symbolske og ideologiske og ikke som særlig økonomiske.

Resultatet må naturligvis på de områder, jeg har nævnt, blive en nedgang i antallet af kursusgæstende, en nedgang i antallet af museumsgæster, og de ting bliver for dem, der kan betale eller få nogen til at betale for sig, og ikke for alle de andre. Man kan ikke være forbavset over holdningen, men man må alligevel spørge, om der ikke var nogen, også i disse regeringspartier, der sagde, at uddan-

nelse og kultur er vores vigtigste råstoffer og forudsætningen for, at den produktion, som vi skal leve af, kan bevare og udbygge sin kvalitet.

Vi skal ikke undervurdere, at renten er faldet, og at statsunderskuddet er blevet forbedret, men hvad bliver resultatet? Bliver det en lettelse for de mennesker, der først og fremmest har båret byrderne både ved den økonomiske krise og ved regeringens og de radikales genopretning? I finanslovsforslaget og i overslagene for de kommende år er der intet, der tyder på en ændring af holdningen til socialpolitikken, beskæftigelsespolitikken og arbejdsmarkedspolitikken, nærmest tværtimod.

I sommerens debat efter Holger Hansens bog om finansudvalget og de enkelte folketingsudvalgs mulighed for at få indsigt i finansloven har vi foreslået vores gruppemedlemmer, at de skulle bede om i udvalgene at få en oversigt over finansloven på deres områder. Vi har modtaget oversigter fra mange – nogle gode, klare oversigter, nogle meget overfladiske – men de oversigter, vi har fået, afslører i hvert fald helt klart, at det ikke bare er ideen om rene besparelser i den offentlige sektor, der ligger bag ved totalrammebudgettet. Regeringen har med totalrammebudgettet fået et udmærket redskab til at flytte om på pengene, så egne prioriteringer får større vægt og de prioriteringer, som oppositionen har, får mindre vægt.

Det bliver et stort arbejde under behandlingen af finanslovsforslaget at søge flertal for at ændre de prioriteringer, og jeg vil opfordre alle medlemmer i de forskellige udvalg til at se grundigt på oversigterne; nogle vil muligvis blive forbavsede over at se, hvad der egentlig står på finansloven på deres specialområde. Men selvfølgelig vil jeg først og fremmest opfordre socialdemokratiet, de radikale og VS til at lukke øjnene op, men altså også kristeligt folkeparti, som jo ikke så sjældent har ytret uenighed med regeringen i forskellige forslag.

I øvrigt vil jeg opfordre til et samarbejde om at gøre finansloven anderledes til gavn for andre mennesker end dem, regeringen ønsker at gavne, inden tredjebehandlingen.

Formanden: